

Congrés sobre Ramon Llull (Cura, 2-3 març 2018)

Mons. SEBASTIÀ TALTAVULL
Obispo de Mallorca

BHTOF 7 (2018)

Quan en aquests moments sembla que el procés de canonització i la declarió de doctor de l'Església del beat Ramon Llull ja està a les portes d'una etapa que pot ésser la definitiva, crec que la celebració d'aquest Congrés tal como s'ha plantejat és molt oportuna.

Ho dic per molts motius. Ens ajuda a mantenir la flama encesa d'un llarg recorregut que ha fet que la figura de Llull fos reconeguda a nivell mundial. Un reconeixement que va acompanyat de motl aprofundiment i coneixement de la seva immensa obra escrita, objecte d'innombrables estudis i intensa recerca. Aquest Congrés en pot ser una prova més.

Mantenir la flam encesa d'aquest llarg recorregut ens fa adornar encara més que el coneixement i la recerca del pensament de Ramon Llull ha de ser una tasca perenne que alimenti l'interés per a fer propi el seu legat amb la finalitat de que il·lumini el nostre caminar d'avui, empès per la seva qualitat humana, intel·lectual, creient i missionera.

Tanmateix, sempre dic que convé fer l'esforç d'anar a l'essencial. Aquest esforç demana més enllà de la lletra, els poems i els nombres. Demana sobretot la recerca per arribar a descobrir quina raó de fons,

quin secret amaga l'ànima de Ramon Llull que explica el gruix profund del seu pensament i que ens remet a aquella realitat per la qual ell hi dedica de ple la seva vida. Entre molts aspectes que ens fan adonar del seu procés personal, farcit d'experiència creient, hi aquest fragment ben conegut i original que ho mostra amb claredat:

“Quan vaig ser gran i vaig sentir del món sa vanitat

Vaig començar a fer mal, entrat en pecat,

Oblidant Déu gloriós, seguint carnalitat;

Però plagué a Jesucrist, per sa gran pietat,

De presentar-se'm cinc vegades crucificat

A fi que el recordàs i me n' enamoràs,

Tan fort que jo procuràs que ell fos predicat

Arreu del món, i que fos dita veritat

De la seva Trinitat i també que fou encarnat;

Per la qual cosa jo vaig ser inspirat en tan gran voluntat

Que a res pus no em vaig dedicar sinó que ell fos honrat;

I aleshores vaig començar a servir-lo de grat”.

Quan parlam d'experiència religiosa, i més encara, cristiana, veim que ens hem de referir a quelcom que ens afecta personalment i, d'alguna manera, ens implica col·lectivament. És així, l'esperit evangèlic està en el cor del seu treball i és des de la intel·lectualitat que es reforça i

prenen cos en una diversitat de vivències continguts i explicacions. Aquest “vaig començar a servir-lo de grat” -com diu Llull en el text esmentat- troba la seva concreció en una infinitat d’expressions que posen en evidència la força que hi juga la fe, el seu ser creient.

I és aquesta és la que -entre moltes coses- voldria ara subratllar perquè poguéssim arribar a conèixer el Ramo Llull que el nostre poble avui necessita. Ja s’ha dit molt i també s’ha escrit molt. Personalment m’ha fet molt de bé tantes coses como s’han dit, però crec que contemplat els nostres pobles i la gent d’avui, com també la nostra Església diocesana, hem der fer els deures de convertir la persona i l’obra de Ramon Llull en un referent per a la nostra espiritualitat, que és l’espiritualitat dels senzills, la d’aquells pels quals Jesús dona gràcies al Pare.

Si un dia -Déu faci que no molt llunyà- podem dir “sant” Ramon Llull, sigui perquè ens surt d’un cor que en ell hi descobreix la empremta de la santedat de Déu, la de l’Església i la que vol fer pròpia. Necessitam aquesta “transfiguració”, aquest referent creient, com avui tenim tanta necessitat de “models” que ens assenyalin i ens animin a fer el camí que volem que imli de sentit la nostra vida.

Vull animar a que tot això, el treball d’erudició i aprofundiment d’aquest Congrés, ajudin a conèixer i estimar encara més la figura del beat Ramon Llull i que, como ha estat la intenció dels PP Franciscans i que també compartim des del primer moment, ens animin a connectar els nostres sentiments i motivacions a les de qui en un moment clau de la seva vida es va enamorar de Jesús i va fer que “procuràs que ell fos

predicat arreu del món, i que fos dita veritat de la seva Trinitat i també que fou encarnat”. Estímul avui per una Església signe del Déu que es Amor i que, com Jesús, viu encarnada, compromesa enmig del poble, que també Déu estima.

Per això el tema de l’amor és tan important en l’obra de Llull. Arriba a dir que “l’amor no obliga: és el fill predilecte de la llibertat”; que “l’amor procedeix per confiança, no per raons”; que “l’amor per la pau labora i venç totes les guerres”; que “amor és més gran en el cor que la llum en el sol” i que “la fortalesca és força de l’amor contra el mal”.

Aquesta visió de l’amor que, mirant tota l’obra de Llull només n’és una petita mostra, ens pot conduir -per què es tracta de l’amor- a descobrir i conèixer encara més el Ramon “orant” quan hi trobam en ell pregàries de lloança, de benedicció i agraïment, quan és capaç de fer-ne penediment, intercessió i petició, i quan sap obrir-se a les dimensions ecumènica i interreligiosa.

Sens dubte, un cor gran, obert a les dimensions de l’amor de Déu i a totes les seves manifestacions. “Per especial amor que l’amic havia al l’Amat, amava lo bé comú sobre lo bé especial, per ço que comunament fos son Amat conegut, lloat, desitjat”.

Que aquestes dimensions de coneixement, lloança i desig per l’Amat també ens les doni a nosaltres, i el beat hi intercedeixi ja que està tan a prop d’Ell. A nosaltres, els amics, que també en aquest Congrés miren am amor l’Amat.

